Hồi 23
Những Cái Bất Ngờ

Nghe Khưu Thanh Ba đề cập đến cấm địa của Nga My phái, Huỳnh Kê đại sư cau mày:

- Nếu đúng là vùng cấm địa của Nga My thì chúng ta nên lui nhanh !

Khiếu Vân cư sĩ gật đầu:

- Phải đấy, chúng ta nên ly khai gấp, phàm xâm nhập đất cấm của một môn phái nào, là phạm vào điều đại kỵ trong vũ lâm !

Vương Nhất Trảo chớp chớp đôi mắt, cao giọng bảo:

- Nếu thế, các vị còn chờ gì mà chẳng lui bước gấp ?

Huỳnh Kê đại sư trầm ngâm một lúc, đoạn từ từ quay mình.

Bỗng, Phùng Thiên Vũ kêu lên:

- Đại sư thư thả một chút ! Biết đâu chẳng lầm kế của người ta ?

Huỳnh Kê đại sư quay mình trở lại:

- Kế ? Kế gì thế ?

Phùng Thiên Vũ chính sắc mặt:

- Trên thế gian này, còn nơi nào an toàn hơn phần mộ và còn chỗ nào kín đáo hơn cổ quan tài ? Nếu người chôn dấu báu vật thấu đáo với cái đạo lý đo ?

Huỳnh Kê đại sư động tâm ngay.

Khiếu Vân cư sĩ và Vương Nhất Trảo cùng lướt tới cổ quan tài, đặt tại trung tâm, định mang ra ngoài, có thể họ sẽ cạy nắp, xem bên trong quả có báu vật như Phùng Thiên Vũ đã đưa ra nhận xét.

Ngờ đâu, từ bốn phía vách thạch thất, tám khung cửa mở ra, tám ngọn đèn từ bên sau cửa chiếu sáng, gian thạch thất đang chìm trong bóng tối mờ mờ, vụt sáng lên.

Mọi người sửng sờ, phần sợ hãi, phần bị ánh sáng chiếu thẳng vào mắt, ai ai cũng chẳng chịu nổi cái chói, thành ra chớp chớp mắt mấy lần, và chẳng ai làm một cử động khẽ.

Phía sau những ngọn đèn, có bóng người xôn xao, bóng nhiều người, chen lẫn với bóng người có ánh kiếm.

Nhưng, bọn Vương Nhất Trảo chưa trông rõ những bóng đó là ai.

Rồi, từ phía sau mấy ngọn đèn, một giọng nói vang lên, trầm trầm, nghiêm trọng:

- Cuồng đồ ác tặc từ phương trời nào đến đây, vào thánh địa của bổn môn, định làm gì ?

Một người khác, cao giọng tiếp:

- Xâm nhập cấm địa của người là đáng tội chết, cần gì phải hỏi lai lịch kẻ sắp chết ?

Người đó buông từng tiếng, mỗi tiếng nói tỏ lộ một oai khí mãnh liệt.

Huỳnh Kê đại sư biến sắc, kêu lên:

- Có phải là Thần Tích đạo trưởng đó chăng ?

Người đó chỉ ừ một tiếng, vẫn với giọng lạnh.

Huỳnh Kê đại sư tiếp:

- Chẳng lẽ đạo trưởng lại không nhận ra Huỳnh Kê hòa thượng tại Ngũ Đài Sơn ?

Người đó đáp:

- Trong khuôn viên thánh địa, chẳng có vấn đề hữu nghị, giao tình !

Tiếp theo đó, một tiếng hứ vang lên.

Hơn mười đạo kiếm quang xẹt tới, kiếm quang chiếu thẳng vào bọn Huỳnh Kê đại sư, Vương Nhất Trảo.

Tất cả những đạo kiếm quang đều có một cái đích duy nhất: yết hầu !

Cứ mỗi yết hầu là có ít nhất cũng hai đạo kiếm quang xẹt vào, hơn mười đạo kiếm quang chia nhau số người hiện diện mà bắn tới.

Dĩ nhiên, Tiểu Linh Ngư cũng bị gồm trong số người bị kích.

Nhưng, ai khác thì còn tránh né, hoặc phản công, chứ hắn thì chẳng dám làm một cử động nhỏ.

Thép kiếm dù lợi hại, miệng rắn, lưỡi rắn, răng rắn còn độc hơn, thép kiếm không làm hắn chết nhanh hơn miệng rắn.

Thấy cái chết với hắn, quá rõ ràng, vô phương tránh né, vô phương hóa giải, hắn cần gì phải lo sợ ?

Bất giác, hắn bật cười vang.

Giọng cười lớn, hắn lại kéo dài, cốt buộc người trong cánh đối lập phải chú ý.

Hắn cười lên, làm kinh động những con rắn trên mình, tất cả đều vươn cao chiếc đầu, đão qua, đão lại, lưỡi thè ra, đỏ ngời dưới ánh đèn, miệng đỏ há tròn.

Có một vào con rít gió vu vu ...

Tấn công hắn, là hai đạo nhân, hai đạo nhân trước tình hình đó, chẳng dám tiến, đành thu hồi hai thanh trường kiếm.

Thu kiếm, trụ hình, người hiện lộ, chính là hai đạo nhân mặc áo màu tía, nơi mép có ria lún phún.

Đạo nhân bên tả hoành kiếm ngang ngực, cao giọng hỏi:

- Tiểu tử là người hay là quỷ ?

Đạo nhân bên hữu tiếp:

- Người cười gì ? Dù là quỷ cũng chẳng được cười tại đây !

- Ta cười là vì các đạo nhân trong phái Nga My thường tự hào là bất phàm, phi tục, nhưng trước con mắt ta, các người chỉ là một bọn hồ đồ.

Trong lúc đó, tại bốn phía, tiếng vũ khí chạm nhau, tiếng hét, tiếng la vang lên, làm chấn động cả tòa thạch thất.

Đến những bức màn trước các cổ quan tài chừng như cũng bị chấn động mà lung linh, ngọn đèn sáp duy nhất mờ hẳn dưới bao nhiêu ánh sáng rực rỡ, cũng lung linh luôn.

Một đạo nhân tiến tới, đồng thời quát:

- Chính ngươi mới là kẻ hồ đồ !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ai hồ đồ, rồi các ngươi sẽ biết, cần gì phải cãi ly ? Ta hỏi các ngươi, giả như bọn ta có xâm nhập vào vùng cấm địa của các ngươi đi nữa, thì làm sao các ngươi biết trước mà chực sẵn tại đây, đón chờ ?

Đạo nhân cười lạnh:

- Quanh vùng Nga My nếu có kẻ xâm nhập, bất cứ tại địa điểm nào, chúng ta cũng vẫn biết được như thường. Nói gì là một nơi cấm kỵ ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Nếu sau khi bọn ta xâm nhập, các ngươi hay ra, và hay kịp thời, thì đó mới đúng là ngươi có biệt tài phòng thủ. Nhưng, trong trường hợp này, sự việc lại khác hẳn, các ngươi đã chuẩn bị chu đáo, các ngươi chực chờ tại đây, các ngươi làm như biết trước là vào thời khắc nào đó, sẽ có người xâm nhập thánh địa ! Thật buồn cười quá ! Làm như các ngươi có thuật vị bốc tiên tri, biết trước những gì sẽ xảy ra, tự nhiên mà biết trước chứ chẳng cần bói toán !

Đạo nhân nạt:

- Chúng ta làm sao, tùy chúng ta, điều đó có can chi đến ngươi ?

Tiểu Linh Ngư bỉu môi:

- Sao lại chẳng can ? Can lắm chứ, mà lại can nhiều nữa kia ! Bởi vì trước khi chúng ta đến đây, trước lâu, đã có người tố cáo với các ngươi rồi. Có đúng vậy không nào ? Hừ ! Kẻ nào tố cáo với các ngươi đó, kẻ ấy làm sao lại biết được chúng ta sẽ đến đây ? Sao các ngươi không nghĩ kỹ một chút ?

Triệu Toàn Hải ở xa xa, hét lên:

- Phải đó ! Tất cả sự tình đều do kẻ tố cáo an bày, đưa song phương vào tròng, các vị bị lừa, để tương tàn tương sát lẫn nhau !

Y không kịp dứt câu, bỗng rú lên một tiếng thảm.

Mũi kiếm của một lão nhân nào đó đã bủa lên mình y rồi, chắc là vết thương phải nặng, cho nên y mới nghe đau quá, chịu không nổi, phải kêu lên.

Nhưng, trong một cuộc hỗn chiến, còn ai chiếu cố đến ai, dù ai thọ thương cũng mặt ai.

Y kêu thảm mặc y, ai công cứ công, ai thủ cứ thủ, ai đối thoại cứ đối thoại.

Đạo nhân hừ một tiếng:

- An bài như thế nào ? Ai an bài ?

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Các ngươi cứ dừng tay đi ! Các ngươi dừng tay rồi, ta sẽ chỉ rõ cái mưu kế của kẻ nào đó cho các ngươi thấy !

Một người nào đó hét to:

- Đừng lầm kế tiểu quỷ ! Hắn muốn dụng hoãn cầu mưu đấy !

Đạo nhân cũng hết lên:

- Đúng lắm ! Trước hết, hãy bắt hắn, sau đó chúng ta muốn hỏi gì, sẽ hỏi cũng không muộn.

Tiểu Linh Ngư thừa hiểu, nếu cả hai đạo nhân nghinh diện với hắn, đồng xuất thủ, thì hắn cầm như mất mạng rồi.

Hắn hối hận, phải chi trước đó, hắn dùng xà tĩnh, dẫn dụ cho các con rắn độc ly khai hắn, thì ít nhất hắn cũng xoay trở được, né tránh hay phản công.

Trong cơn khẩn cấp, hắn không còn đắn đo được nữa, cấp tốc vung tay quăng ba chiếc hộp đang cầm, thẳng đến hai đạo nhân.

Hai đạo kiếm quang chớp lên, ba chiếc hộp phân thành sáu phần, những gì trong ba hộp bắn ra tung tóe: Mê hồn dược, giải độc dược ...

Hai đạo nhân giật mình, dừng tay, song chỉ một giây thôi, rồi cả hai lại cử kiếm đâm tới như trước.

Tiểu Linh Ngư thầm kêu khổ, nhếch nụ cười thảm, thốt:

- Muốn hại người, thì đừng bao giờ quên là hậu quả có thể quật ngược trở lại mình ...

Câu nói đó, chính hắn tự thốt với hắn, hắn phê phán cái chủ trương của hắn, bởi hắn nghĩ rằng, để mấy con rắn đó, thì hắn sẽ được an toàn, chẳng ai dám sờ đến mình hắn.

Bây giờ, vì bận mấy con rắn đó, hắn phải khổ !

Cái hại, hắn muốn di lụy đến người ta, bây giờ, quật ngược trở lại hắn.

Vừa lúc đó, nhiều tiếng vu vu nổi lên, rồi mấy ngọn đèn tắt phụt.

Tiểu Linh Ngư kinh hải, chợt hắn cảm thấy một bàn tay của ai đó, nắm lấy tay hắn, đồng thời có tiếng thốt khẽ bên tai hắn:

- Đi theo ta !

Bàn tay đó lạnh quá, song rất mềm, giọng nói nghe dịu, âm thinh lại quen thuộc.

Chẳng hiểu tại sao, hắn bỗng cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Hắn thấp giọng hỏi:

- Thiết Tâm Nam đấy à ?

Người đó đáp:

- Ừ !

Tiểu Linh Ngư bước theo nàng liền.

Vừa đi, hắn vừa thở dài, vừa thốt:

- Đến bây giờ, ta mới biết cái công phu khổ luyện ám khí của ngươi khá cao, ngươi hơn hẳn ta về phương diện xử dụng ám khí ! Chỉ trong một thoáng mắt, ngươi hủy diệt được hơn mười ngọn đèn, địch chẳng xoay trở kịp ! Ta phục ngươi lắm lắm !

Thiết Tâm Nam lạnh lùng:

- Hủy diệt các ngọn đèn, chẳng phải công linh của ta !

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Thế là công linh của ai ?

Đèn dù tắt, cuộc hỗn chiến vẫn diễn tiến như thường. Tiếng vũ khí chạm nhau, tiếng hét, tiếng la vẫn còn vang dội.

Nhưng, các đấu thủ chừng như phát giác ra điều gì lạ, tuy chưa ngưng chiến, tất cả đồng một loạt hét lên:

- A i ?

Rồi người thì kêu to:

- Có kẻ nào lạ vào đây nữa đó ?

Một người khác tiếp nối:

- Đốt đèn lên mau !

Thiết Tâm Nam chưa kịp đáp lời Tiểu Linh Ngư, các ngọn đèn vụt cháy lên.

Thạch thất sáng rực trở lại.

Bọn đạo nhân Nga My về một phía, còn bọn Vương Nhất Trảo cũng tụ về một góc.

Đèn cháy sáng lên, tại cục trường có thêm hai bóng người.

Hai bóng đó là hai thiếu nữ, vận áo trắng, tóc đen huyền, làn da mặt, da tay còn trắng hơn màu áo.

oOo

Hiện tại, ở phía hậu Nga My sơn, trong Linh Đường thuộc vùng cấm địa, những người hiện diện là những tay thượng đỉnh vũ lâm, bậc tông sư, chưởng giáo, cho dù các đạo nhân Nga My phái là những người được tuyển chọn trong ngàn còn trăm, trăm còn chục, chục còn một đi nữa, hai thiếu nữ áo trắng chẳng xem họ ra cái quái gì.

Cả hai đứng tại trung ương, như thể bị bao vây, song cả hai lại ung dung, chẳng khác nào đứng giữa cách đồng rộng lớn bao la nhìn trời mây cây cỏ, nhàn hạ vô cùng.

Ánh mắt của họ chớp chớp dưới ánh đèn, những tia chớp đầy ngạo nghễ bắn đi, thoạt về bên này, thoạt trở qua bên kia.

Và vành môi của họ cũng vẻ thành nụ cười, vẻ cười khinh miệt.

Thạch thất, Linh Đường của Nga My phái, mới đó, nhiệt náo phi thường. Giờ đây, trầm tịch phi thường !

Tất cả, trừ hai thiếu nữ, nặng người như những pho tượng đứng.

Lâu lắm, Khiếu Vân cư sĩ mới cười lạnh mấy tiếng, rồi thốt:

- Bỗng nhiên mà có nữ nhân xâm nhập cấm địa của phái Nga My ! Rồi đệ tử Nga My lại trơ mắt nhìn, chẳng dám làm gì, chẳng dám nói gì ? Đúng là một sự kiện lạ kỳ, trên giang hồ chẳng một ai nghĩ đến ! Ngàn xưa chẳng có, mà ngàn sau cũng sẽ không luôn !

Lão vừa thốt, vừa nhìn qua Thần Tích Đạo Trưởng.

Gương mặt Thần Tích Đạo Trưởng trầm trầm như mặt nước ao sâu, đạo trưởng không nhích động, nhưng trong hàng đệ tử đã có một vài người nhích động.

Một vài người nhích động, lôi cuốn các người khác nhích động, riêng đạo trưởng không hề nhít động.

Có một vài gương mặt căm căm.

Nhưng, hai thiếu nữ vẫn bất động.

Nữ bên tả, có gương mặt dài, đôi mày nhỏ mà cong như lá liễu, lạnh lùng nhưng lại ẩn ước một hấp lực mạnh.

Nữ bên hữu, có gương mặt tròn, đôi mắt to, nơi chóp mũi có mấy mụn cám, cũng lạnh lùng, cũng có hấp lực mạnh.

Cả hai không lớn vóc lắm.

Thiếu nữ mặt tròn có đôi mắt đã to, lại mở to hơn, điểm nụ cười lạnh, gọi bạn đồng hành:

- Hà Lộ thơ thơ ơi, có nghe họ nói đó chăng ? Vùng hậu sơn Nga My, chúng ta không có quyền đặt chân đến !

Nàng có cái tên Hà Lộ lạnh lùng đáp:

- Khắp trong thiên hạ, vô luận là tại địa phương nào chúng ta thích đến, cứ tự tiện đến, chừng nào chúng ta chán, cứ thung dung rời đi, kẻ nào dám ngăn trở chúng ta chứ ? Hơ ? Kẻ nào dám ngăn trở chúng ta ?

Thần Tích đạo trưởng không còn điềm nhiên được nữa, nạt một tiếng:

- Nhảm !

Lão nghiêm giọng tiếp:

- Các ngươi là những nữ nhân từ đâu tới, buông lời khoác lác quá độ như thế chứ ?

Bọn đệ tử Nga My phái chỉ chờ có vậy thôi !

Họ chờ thái độ của đạo trưởng, bây giờ cái thái độ mong ước đó đã biểu lộ rồi, thì bao nhiêu khẩn trương gói ghém, dồn ép được buông lỏng lồng ngực mọi người, có bao nhiêu uất khí, được tuông ra, tuôn chẳng phải bỏ luôn mà tuôn để biến thành động tác.

Hai đạo nhân nhanh nhẹn hơn hết, chớp cánh tay lướt tới, thanh trường kiếm nơi tay dĩ nhiên phải chớp theo.

Hai đạo thanh quang lóe lên như hai con rồng xanh lao vút đến ngực của hai thiếu nữ.

Song cả hai chẳng hề lưu ý đến sự tấn công của hai đạo nhân.

Họ bình thản như thường, mãi đến lúc hai mũi kiếm đến rất gần họ, cả hai mới khoát tay ra, bàn tay họ như chập chờn dẫn về phía sau, rồi đẩy ra phía trước.

Lạ lùng thay, hai thanh trường kiếm bay vút đến với toàn công lực bình sanh của hai đạo nhân, không chạm mình địch, mà lại bị bật dội trở về.

Nguy hại hơn nữa là thanh kiếm người bên hữu chém xuống vai người bên tả, thanh kiếm người bên tả chém phớt một mảng da đầu người bên tả.

Cả hai kinh hãi, tuy còn nắm vững thanh kiếm, song tinh thần thì chửng vững không như trước nữa rồi.

Làm gì hai đạo nhân lại dám tái xuất thủ ?

Làm gì các đạo nhân khác, chứng kiến cái cảnh đó lại dám thay phiên bạn đồng môn mà tiếp tục tấn công ?

Bọn Vương Nhất Trảo, Huỳnh Kê đại sư biến sắc, lặng người, rồi kêu lên:

- Di Hoa Tiếp Ngọc !

Hà Lộ điềm nhiên:

- Lão đạo có nhãn lực khá đó !

Nàng mặt tròn cười lạnh, tiếp:

- Bây giờ, chắc ngươi đã hiểu bọn ta từ đâu đến ! Và hẳn ngươi cũng chẳng còn cho rằng bọn ta khoác lác !

Thần Tích đạo trưởng càng biến sắc mặt, hỏi:

- Nga My phái từ lâu, không hề có mảy may liên quan với Thần Cung, do đó cũng chẳng hề có mảy may ân oán, hai cô nương bỗng nhiên lại đến đây chẳng rõ có ý tứ gì ?

Hà Lộ đáp:

- Chúng ta chẳng có ý tứ gì. Chúng ta chỉ muốn ngươi mang kho tàng báu vật của Yến Nam Thiên, cho chúng ta xem qua. Chỉ xem cho biết thôi, chứ nhất định không cướp đoạt đâu, dù là một vật nhỏ !

Thần Tích đạo trưởng giật mình:

- Kho tàng của Yến Nam Thiên ?

Nàng mặt tròn hừ một tiếng:

- Ngươi còn giả vờ hồ đồ nữa sao ? Mang ra đây, nếu không thì ... Hừ !

Thần Tích đạo trưởng trầm giọng:

- Yến Nam Thiên cùng bổn phái vốn không quen biết với nhau, làm sao lại có việc họ Yến ký thác báu vật tại Nga My sơn ?

Đạo trưởng đão mắt nhìn quanh một vòng, bỗng bật cười thê thảm, tiếp:

- Bần đạo minh bạch rồi ! Các vị đến đây hẳn không ngoài mục đích tìm báu vật !

Câu nói đó hiển nhiên hướng về bọn Vương Nhất Trảo, Huỳnh Kê đại sư.

Tất cả đều lặng người câm miệng từ lâu. Người trong Di Hoa Cung đã xuất hiện trên giang hồ, thì họ còn dám làm gì, dám nói gì ?

Không một ai đáp lời Thần Tích đạo trưởng.

Đạo trưởng rung rung giọng tiếp luôn:

- Tất cả chúng ta đều bị lừa, tất cả chúng ta đều bị kẻ nào đó đưa vào tròng, nếu không kịp thời dừng bước thì cuộc tương tàn tương sát phải xảy ra, và như vậy là cái độc kế của kẻ đó được thực hiện mỹ mản.

Tiểu Linh Ngư đã đứng ngoài vòng tranh chấp, nghe đạo trưởng nói thế, điểm nụ cười lạnh, thầm nghĩ:

- Khi ta nói lên câu đó, ngươi lại cố chấp không chịu tin, bây giờ ngươi lặp lại câu nói của ta ! Đúng là một kẻ khước từ cái ngọt để tiếp thọ cái đắng !

Rồi hắn nhìn về hai thiếu nữ áo trắng, chừng như trong tâm tư hắn, một ý niệm phớt qua.

Ý niệm đó như thế nào, chỉ có mỗi một mình hắn biết.

Tại cục trường, thiếu nữ mặt tròn hỏi:

- Cứ theo lời ngươi nói, thi kho tàng của Yến Nam Thiên chẳng phải được chôn dấu tại đây ?

Thần Tích đạo trưởng thở dài:

- Bần đạo chưa từng nghe nói đến chứ đừng bảo là ...

Thiếu nữ mặt tròn day qua bạn đồng hành:

- Hà Lộ thơ thơ ! Lão ta nói như thế, thơ thơ có tin được hay không ?

Hồ Lộ lạnh lùng:

- Trời sanh ra ta để chẳng tin một người nào ! Vô luận là ai nói gì, ta cũng không tin được !

Thần Tích đạo trưởng lộ vẻ khổ sở:

- Cô nương không tin thì đành vậy, chứ bần đạo còn biết làm sao ?

Thiếu nữ mặt tròn cười lạnh:

- Đành vậy ? Không biết làm sao ? Nói dễ nghe quá !

Thần Tích đạo trưởng cau mày:

- Chứ cô nương muốn như thế nào ?

Thiếu nữ mặt tròn hừ một tiếng:

- Lục soát !

Thần Tích đạo trưởng biến sắc mặt:

- Lục soát ?

Thiếu nữ mắt tròn lại hừ một tiếng:

- Chứ sao ! Phải lục soát ! Ta nghĩ mấy cỗ quan tài kia là nơi chôn dấu kho tàng rất an toàn. Ngươi hảy mở nắp ra cho bọn ta xem.

Tất cả các đệ tử Nga My phái đều hiện lộ vẻ phẩn nộ ra mặt.

Thần Tích đạo trưởng biến sắc, giận đến rung râu, song cố nhẫn nhục, trầm giọng thốt:

- Trong quan tài là di thể của các vị tiên sư từ nhiều thế hệ qua. Vô luận là ai trong thiên hạ cũng không được sờ mó đến những cỗ quan tài đó.

Thiếu nữ mặt tròn bật cười khanh khách:

- Nếu trong quan tài chỉ một xác người thì bọn ta có nhìn qua cũng chẳng quan hệ gì. Chúng ta khi nào lại tham một vài đốt xương mà các ngươi sợ mất ? Nếu ngươi cương quyết không cho bọn ta xem, thì đúng là ngươi có ẩn ý chi đó.

Thần Tích đạo trưởng nhận thấy càng nhượng bộ, đối phương càng hống hách, bất giác lão tức uất, hét lớn:

- Vô luận là ai cũng không được mở nắp quan tài, chờ đến lúc tất cả đệ tử Nga My chết hết ...

Thiếu nữ mặt tròn lắc đầu:

- Biết đến bao giờ các ngươi mới chết hết ? Đợi như thế thì lâu lắm, ta không chịu đâu.

Thần Tích đạo trưởng như con đê tức nước, phải vỡ, hét lên một tiếng lớn, rồi gằn từng tiếng:

- Di Hoa Cung khi người thái quá ! Nga My phái hôm nay nhất định một còn một mất với các vị !

Lập tức lão rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, loang một vòng, ánh kiếm chớp lên, thanh quang xẹt đến yết hầu của nàng đối thoại.

Là chưởng môn một kiếm phái lừng danh trong vũ lâm từ nhiều năm qua, lại vận dụng toàn công phu nội lực, nhát kiếm do lão phát xuất hẳn phải có cái oai khí phi thường.

Hai thiếu nữ dù sao cũng kém thời gian tu vi, đối với hàng đệ tử Nga My, thì cả hai dám khinh thường, chứ đối với vị thủ lãnh thì hai nàng phải ngán.

Do đó, thủ pháp Di Hoa dù linh diệu, hai nàng cũng chẳng dám thi triển để ứng phó với thế công của đạo trưởng.

Cả hai cùng nhảy về phía hậu, tránh chiêu kiếm đó.

Nhưng thân hình họ vừa chớp, hơn mười đạo kiếm quang cùng chớp theo, họ tránh nhát kiếm của Thần Tích đạo trưởng, họ lại bị hơn mười đạo nhân khác vung trường kiếm chém theo.

Các đệ tử Nga My phái hiện diện tại đây, gồm toàn những tay siêu việt, gia dĩ họ đang gặp dịp trút cái hận ứ lòng từ lâu lắm rồi, cho nên nhát kiếm của đạo nhân nào cũng mãnh liệt phi thường.

Họ đánh, hầu như đánh một cách liều lỉnh, mạng đổi mạng, bằng mọi giá, hạ cho kỳ được hai thiếu nữ cuồng ngạo thì mới thôi, dù cánh họ có hao hụt một vài người, cũng chẳng sao.

Trưới cái khí thế đó, hai thiếu nữ làm sao ứng phó nổi ?

Dù cả hai có học được thủ phát Di Hoa Tiếp Ngọc, họ cũng chẳng tạo nổi thế quân bình, chứ đừng nói là chiếm được một phần nào ưu thế.

Huống chi, một số đạo nhân vào cuộc, còn một số khác chực chờ bên ngoài, sẵn sàng vào theo, trám lổ trống, nếu đồng đạo thất cơ, hoặc chính họ thừa cơ mà tiếp trợ đồng đạo.

Hơn nữa, bọn Vương Nhất Trảo cũng có thể tiếp tay Nga My phái, triệt hạ hai nàng !

Cái nguy đã hiện rõ cho hai nàng.

Thiết Tâm Nam đang nắm tay Tiểu Linh Ngư, vụt buông tay hắn ra, bảo:

- Ngươi đứng yên tại đây, chờ ta. Ta ...

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Ngươi định làm gì ?

Thiết Tâm Nam trầm giọng:

- Ta lạc lối tại thâm sơn, nhờ hai nàng cứu trợ, ngươi gặp cơn nguy cấp, hai nàng xuất thủ, tạo cho ta cái dịp cứu ngươi. Bây giờ, hai nàng ngộ nạn, lẽ nào ta khoanh tay nhìn ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người trong Di Hoa Cung ngộ nạn, còn cần đến ai giải cứu chứ ? Trên thế gian này, có ai tài giỏi hơn họ, rồi mong làm những việc chính mình không làm nổi ?

Một giọng đâu đây vang lên:

- Ngươi nói đúng !

Câu nói vang bên tai, một bóng người tiếp nối lướt qua, màu sắc, y phục, bóng đó là nam hay nữ ?

Bất quá, hắn chỉ đoán qua âm thinh, bóng đó là một nam nhân thôi.

Tại Ác Nhân Cốc, hắn từng thấy bọn Cáp Cáp Nhi xử dụng thân pháp, song hắn phải cho rằng, chẳng ai di động nhanh bằng bóng người này.

Bên trong, vầng kiếm quang càng phút càng lan rộng, lan rộng chẳng phải vì hai thiếu nữ tại trung tâm đánh tản ra, trái lại phần trong của kiếm quang thu hẹp, mà phần ngoài lan rộng vì có thêm một số đạo nhân tiếp trợ đồng đạo, vào cuộc vung chém tới tấp.

Hai thiếu nữ lúng túng giữa vầng kiếm quang.

Bóng người lướt ngang qua Tiểu Linh Ngư, thoáng mắt nhìn đã lọt vào giữa vùng kiếm quang đó rồi.

Hai thiếu nữ không vũ khí, thế mà bóng người vừa vào là tiếng vũ khí chạm nhau kêu soang soảng.

Như thế là kiếm của đạo nhân nầy, chạm vào kiếm của đạo nhân khác, nhiều tiếng chạm vang lên là tất cả những thanh kiếm tại cục trường chạm loạn nhau.

Tiếng chạm vang lên, kế tiếp là một loạt tiếng soảng soảng nối theo, tất cả những thanh trường kiếm đều vuột khỏi tay bọn đệ tử Nga My, rơi xuống nền động.

Không ai thấy tại sao những thanh kiếm đó rơi xuống thì còn biết bóng người vừa vào, dùng thủ pháp gì ?

Bên ngoài, không ai biết đã đành, mà bên trong, các đạo nhân cũng chẳng hiểu gì hơn, bất quá, họ cảm thấy một lực đạo rất mạnh, hấp dẫn thanh kiếm nơi tay họ, đánh sang kiếm đồng đạo, kiếm này đập vào kiếm kia, họ không làm sao giữ cứng lại được.

Chẳng những thế, kiếm chạm rồi, họ còn nghe cánh tay tê dại, bàn tay lỏng ngón ngay, kiếm rơi luôn.

Thần Tích đạo trưởng tuy đứng ngoài vòng chiến cũng kinh hãi như người trong cuộc, lùi nhanh lại hơn trượng xa.

Rồi, lão đạo đão mắt nhình quanh bốn phía.

Ngoài hai thiếu nữ còn đứng sừng sựng tại đó, có bóng dáng người nào khác lạ đâu ?

Thế thì tại sao có sự kiện đó ? Ma ? Ma thế nào được ? Mà người thì người đâu ?

Người can thiệp, hành động xong, lại biến mất như thế, quả là có bản lỉnh phi thường, bình sanh những người hiện diện chưa từng thấy !

Thần Tích đạo trưởng nghiến răng, dậm chân, rồi kêu lên:

- Xong !

Bàn tay đạo trưởng nhích động, thanh kiếm chớp lên, kiếm chong lên, nhắm yết hầu của lão.

Mũi kiếm sát yết hầu, lão chỉ nhích nhẹ tay một chút là mũi kiếm xuyên thủng !

Còn làm gì khác hơn tự sát ?

Cấm địa bị người xâm nhập, quan tài tổ sư bị người đòi cạy nắp, Linh Đường là nơi ai cũng có thể dẫm chân, rồi đây trơ mắt nhìn đệ tử bị người lăng nhục !

Nga My phái mang cái nhục này, chỉ vì lão bất tài !

Lão còn sống làm gì ! Lão phải chết, chết để tạ tội với tiên nhân, chết bởi vì không còn mặt chường ra giữa giòng đời.

Tại cục trường, dù có ai muốn can ngăn cũng chẳng làm sao vọt mình tới cạnh Thần Tích đạo trưởng kịp lúc.

Nhưng lão không thể nhích động bàn tay của lão để làm nốt cái việc thê thảm.

Một bàn tay đột ngột xuất hiện, từ phía sau lưng đạo trưởng vươn tới, chụp cổ tay lão đạo, giữ cứng.

Một bàn tay nữa, cũng vươn tới, nhặt thanh trường kiếm nơi tay lão đạo.

Nói là bàn tay đó đoạt thanh kiếm thì đúng hơn.

Con nhà võ, bị đoạt mất vũ khí là một điều tủi nhục lớn lao, dù phải mất sanh mạng, để rửa nhục đó cũng không từ.

Huống chi, người bị đoạt vũ khí, lại là chưởng môn nhân một phái võ quan trọng, một môn phái được thành lập từ nhiều trăm năm qua, từng giữ một địa vị cao cả trong vũ lâm ?

Huống chi, cái sự đoạt vũ khí lại được diễn ra trước đệ tử ?

Nhục lớn !

Thần Tích đạo trưởng vừa kinh hãi, vừa phẩn nộ.

Một thiếu niên vận y phục trắng từ phía sau bước tới, hai tay cầm thanh trường kiếm đó, ung dung vái chào đạo trưởng, điểm một nụ cười, thốt:

- Xin đạo trưởng thứ cho đệ tử cái tội vô lễ. Tuy nhiên, nếu quý phái đừng xuất thủ với nữ nhân thì chẳng khi nào đệ tử dám xúc phạm đến quý phái.

Ánh đèn soi rõ thiếu niên, tuổi hắn chỉ độ mười ba, mười bốn nhưng vũ công của hắn đã đạt đến cái mức mà mọi người cho rằng chỉ có trong mơ.

Y phục của hắn, bằng vải thường, nhưng hắn khoát lên mình, loại vải thông thường đó tạo cho hắn một vẻ sang quý phi thường, vô luận công tử, vương tôn trên đời, chẳng một gã nào sang quý hơn hắn.

Hắn chỉ thốt mấy tiếng thôi, song âm thinh của hắn ôn nhã, văn nhã, phong độ của hắn trầm tịnh, hòa huởn, lúc thốt lời, thần thái của hắn phiêu phiêu, nhàn hạ, ai trông cũng phải mến ngay, mến cái vẻ người, mến cái tài năng, chính Liễu Ngọc Như đã cao niên rồi, cũng cảm thấy si mê.

Khưu Thanh Ba, lúc thiếu thời, từng nổi tiếng là một mỹ nam tử, song tự lão cũng nhìn nhận rằng lão còn kém thiếu niên, kém xa ...

Hắn xuất hiện, mọi người tại cục trường sửng sờ.

Sửng sờ vì đột ngột, sửng sờ vì phong độ, sửng sờ vì tài nghệ của hắn, ai ai cũng đứng lặng như những pho tượng trồng.

Thần Tích đạo trưởng tuy vừa kinh hãi, vừa phẩn nộ, trước phong độ của thiếu niên, cũng phải giữ lễ và đương nhiên niềm phẩn nộ có lắng dịu phần nào.

Hẳn sự kinh hãi cũng giảm đi, bởi thiếu niên không có vẻ gì chứng tỏ hắn hiếu động, thích chiến.

Đạo trưởng vòng tay, đáp lễ, đoạn hỏi:

- Các hạ từ Di Hoa Cung, tại Tú Ngọc Cốc, đến đây ?

Thiếu niên áo trắng gật đầu:

- Đệ tử là Hoa Vô Khuyết, chính là người trong Di Hoa Cung. Người trong Cung, từ nhiều năm qua, vắng bóng trên giang hồ, do đó không am tường những chuyện chuyển biến của sinh hoạt vũ lâm, hẳn đệ tử không hiểu rành lễ độ, giả như có điều chi sơ xuất, xin các vị lượng thứ cho.

Thái độ khiêm cung, văn từ hữu lễ, nhưng hắn không mất oai khí của một chủ nhân, cùng lối xử sự ôn hòa đối với thuộc hạ.

Chủ nhân ôn hòa, nhưng thuộc hạ dám khinh lờn chăng ? Dĩ nhiên là không rồi.

Chẳng những thuộc hạ không dám khinh lờn, trái lại càng sợ hãi hơn.

Họ còn lạ gì, bên trong cái từ tốn khiêm cung đó, có ẩn ước sự cao ngạo, có tự tin ở tài nghệ mà có ?

Cho dù hắn tỏ lộ sự cao ngạo ra bên ngoài, cũng chẳng một ai lấy làm lạ.

Bởi họ chấp nhận sự cao ngạo đó là một hiển nhiên ở con người hắn, một con người mà tạo hóa đã dành quá nhiều ưu điểm.

Nụ cười của hắn, vừa bình hòa, vừa thân thiết, còn ai dám sanh sự với hắn được ?

Những người có địch ý đối với hắn, giờ đây cảm thấy bối rối lúng túng, bất an, thầm trách mình quá vội vàng.

Hắn thốt với mọi người, xin lượng thứ, song chẳng một ai lên tiếng rõ rệt đáp lại, ai ai cũng lí nhí, chẳng biết họ nói gì !

Hà Lộ chớp mắt, cao giọng hỏi:

- Công tử của ta đã đến, những cỗ quan tài kia, các vị mở nắp được chưa ?

Thần Tích đạo trưởng biến sắc, chưa kịp nói gì.

Hoa Vô Khuyết từ từ cất tiếng:

- Cái việc kho tàng chôn dấu là điều huyền hoặc, mong các vị đừng lầm ác kế của kẻ hung ác, từ nay nên giữ tròn hòa khí với nhau, đừng bao giờ vì một sự huyền hoặc mà phải tương sát tương tàn. Cái việc hôm nay, tại hạ yêu cầu các vị nên quên đi, đừng bao giờ ai nhắc lại.

Huỳnh Kê đại sư chấp tay chữ thập:

- A Di Đà Phật ! Công tử từ bi quá !

Vương Nhất Trảo cao giọng:

- Kẻ nào còn nuôi dưỡng cái ý tranh chấp, để cho ác nhân ở trong bóng tối cười thầm, kẻ đó đúng là một ngốc tử !

Khưu Thanh Ba, Tôn Thiên Nam và một số người nữa rập nhau thốt:

- Lời nói của công tử chí lý ! Bọn tại hạ xin cáo từ !

Thần Tích đạo trưởng cũng chấp tay hướng về Hoa Vô Khuyết:

- Đa tạ công tử !

Đang có cuộc tranh chấp đến tử sanh, nhất định là máu phải đổ đến người cuối cùng, thế mà với sự xuất hiện của Hoa Vô Khuyết, cuộc chiến trở thành hòa mà lại hòa một cách thân thiết, hòa không hậu ý, hắn đã vung tay nhiệm mầu cho những người hiện diện, hắn cứu bao nhiêu mạng người, khỏi phải chết vô lý, không thù oán nhau mà hăng say giết nhau.

Liễu Ngọc Như nhìn hắn, mắt bà ta không chớp.

Thiết Tâm Nam nhìn hắn, môi mày, tuy chỉ máy mắy khẽ thôi, một nụ cười cũng thành hình, nụ cười khâm phục.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng, chuyển mình, bước đi hướng về phía cửa động.

Thiết Tâm Nam giật mình, do dự một chút, cuối cùng cũng bước theo chàng.

Phía sau lưng, Triệu Toàn Hải gọi với:

- Ngọc đại hiệp ! Ngọc lão tiền bối ...

Triệu Toàn Hải gọi Tiểu Linh Ngư, Hà Lộ lại gọi Thiết Tâm Nam:

- A ! Cái vị cô nương kia, tại sao lại bỏ đi ?

Thần Tích đạo trưởng gọi Tiểu Linh Ngư:

- Hởi vị tiểu thí chủ vừa rồi, nhờ tiểu thí chủ chỉ giáo rất hữu ích, bần đạo chưa nói gì để cảm tạ thịnh ý, xin trở lại đây, cho bần đạo đãi một chén trà ...

Nhiều người gọi, âm thinh vang lên một lượt, hổn tạp, Tiểu Linh Ngư nghe chẳng rõ ràng, hà huống dù chàng có nghe rõ, cũng chẳng chịu quay đầu.

Chàng quyết ly khai thạch thất.

Bên ngoài động, là màn sương mỏng, phủ trùm bốn phía, nhưng trên cao có vầng trăng sáng, chiếu xuống vạn vật, trong mông lung huyền ảo, không sáng lắm, mà cũng chẳng tối tăm, cảnh trí hiện ra hết sức đẹp.

Tiểu Linh Ngư đâu màng cảnh đẹp, cảnh thô, chàng cứ bước đi, đi tới mãi, đi một lúc, tìm một tảng đá, ngồi xuống.

Thiết Tâm Nam vẫn lẽo đẽo theo sau chàng, đến nơi này.

Nàng thở dài, thốt:

- Cái vụ kho tàng kết thúc như vậy, thật không ai tưởng nổi !

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Giả như ngươi tưởng nổi, thì ngươi tưởng như thế nào ?

Thiết Tâm Nam sửng sờ.

Nàng cúi đầu, tiếp nối với giọng u buồn:

- Ta vì bức địa đồ kho tàng, mà phải chịu thất điên bát đảo, suýt mất mạng mấy lần ! Nó có giá trị gì ? Nó không đáng một đồng tiền, thế mà ta lại lấy sanh mạng giữ gìn nó ! Nếu ta chết, thì oan uổng biết bao !

Tiểu Linh Ngư vẫn với giọng trầm trầm:

- Ngươi chết làm sao được ! Ngươi nên sống lắm chứ !

Thiết Tâm Nam cắn môi, cúi thấp đầu hơn, lại tiếp:

- Tại Mộ Dung Sơn Trang, ngươi không chiếu cố đến ta, ngươi bỏ ta mà đi bất ngờ, ta biết ngươi có nổi niềm thống khổ nan giải, nên ta không trách ngươi ! Nhưng, ngươi ...

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Ngươi trách ta rồi sao chứ ?

Thiết Tâm Nam vụt ngẩng đầu lên, gằn giọng:

- Ngươi ... ngươi ăn nói với ta như vậy à ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng, lớn hơn một chút:

- Ta ăn nói vậy đó, ta quen tánh rồi, nếu không thích nghe thì đừng nghe. Đi tìm người nào nói dễ nghe, mà nghe người đó nói !

Thiết Tâm Nam thoáng đỏ mặt, trầm ngâm một lúc, rồi giượng cười, hỏi:

- Ngươi đến Nga My sơn từ lúc nào ?

Tiểu Linh Ngư buông cộc lốc, chẳng có nghĩa gì cả:

- Ừ !

Thiết Tâm Nam dịu giọng hơn:

- Tại sao trên mình ngươi có nhiều rắn quá vậy ?

Tiểu Linh Ngư vẫn cộc lốc, vẫn vô nghĩa:

- Ừ !

Thiết Tâm Nam dậm chân, rồi ngồi phịch xuống.

Nàng ngồi xuống, lưng kề lưng, mặt nhìn ra hướng khác không ai quan tâm đến ai, không ai nhích động, không ai nói một tiếng gì, dù chỉ tự nói với mình.

Cả hai ngồi như vậy, chẳng biết được bao lâu, sau cùng Tiểu Linh Ngư lên tiếng trước, lên tiếng một cách bâng quơ:

- Xí ! Xí ! Tiểu tử đó khéo làm bộ làm tịch như thánh như thần !

Thiết Tâm Nam không đáp gì cả, làm như chẳng nghe.

Tiểu Linh Ngư không nhìn lại, đợi mãi chẳng nghe nàng nói chi, thụt lưng đẩy nhẹ nàng, đoạn hỏi:

- Điếc rồi hở ? Ta nói gì, ngươi có nghe không ?

Thiết Tâm Nam điềm nhiên:

- Điếc mà còn nghe được gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư tức:

- Không nghe sao lại đáp câu hỏi của ta ? Điếc thật thì chẳng nghe, nghe được thì đâu có điếc ? Rõ ràng là ngươi nghe ta nói, ngươi đâu có điếc ? Không điếc, sao chẳng đáp câu nói đầu tiên của ta ?

Chàng trở qua, trở lại, nói tới nói lui quanh cái tiếng điếc, chẳng biết mấy lượt, nhận thấy mình ngớ ngẩn quá, bật cười vang.

Thiết Tâm Nam muốn cười từ lâu, cô nén cười, bây giờ chàng cười, thì nàng như bật nút, cũng bật cười vang.

Trong lúc cả hai cùng cười, họ xê dịch cách nào, chẳng ai biết ai đã làm sao, mà họ đã quay mặt lại, và họ cùng ngồi sát bên nhau.

Họ cùng cười, nghiêng ngã cười, chạm mình vào nhau mà cười.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư thốt:

- Đúng là tiểu tử đó làm bộ làm tịch tỏ ra là mình có thần khí lắm vậy !

Thiết Tâm Nam dịu giọng:

- Kỳ thực, cũng chẳng phải hắn tỏ ra cái thần khí đó, chính người ngoài tâng bốc cái thần khí của hắn.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Ngươi đừng tưởng là tự hắn, hắn không tỏ lộ thần khí, hắn làm bộ làm tịch đấy thôi, để cho người ta ca ngợi là hắn khiêm cung, từ tốn văn nhả, ôn hòa ... Chứ thực sự thì ... Hừ, đúng là con chó chết.

Thiết Tâm Nam mỉm cười:

- Di Hoa Cung, tại Tú Ngọc Cốc, hiện tại kể như là thánh địa của vũ lâm, hắn là truyền nhân duy nhất của Di Hoa Cung, dù hắn có tỏ lộ thần khí, cũng chẳng đáng trách hắn !

Tiểu Linh Ngư buông luôn một hơi:

- Hừ ! Hừ ! Hừ ! Hừ ! Hừ ! Hừ !

Thiết Tâm Nam lại cười, rồi chụp nhẹ cổ tay chàng.

Nhưng nàng vội rụt tay về, cũng may là nàng chưa chạm tay vào.

Nàng trừng mắt, lè lưỡi, rồi cười thốt:

- Ngươi có phát giác ra là hắn giống ngươi như đúc không ? Đôi mày này, đôi mắt này ...

Nàng cười lớn hơn một chút, tiếp:

- Kẻ nào không biết, nhìn thoáng qua ngươi và hắn, phải cho cả hai là đồng bào huynh đệ !

Tiểu Linh Ngư bỉu môi:

- Ta mà giống cái gã con cưng, còn bú vú mẹ đó, thì thà chết còn hơn sống !

Thiết Tâm Nam mỉm cười, liếc xéo chàng, đuôi mắt thật dài, không nói gì nữa.

Tiểu Linh Ngư ngẩng cao chiếc đầu, rồi lắc lắc, vừa lắc vừa cười lạnh, lẩm nhẩm:

- Kỳ quái ! Kỳ quái thật ! Cái thứ con cưng, ở nhà thì vòi vĩnh mẹ, ra đường lại làm bộ làm tịch ! Nam nhân như vậy, tại sao ai thấy cũng mê tít ! Tại sao chứ ?

Thiết Tâm Nam vẩu môi:

- Ai mà mê tít hắn ? Ngươi chỉ cho ta xem đi !

Tiểu Linh Ngư hứ một tiếng:

- Ngươi chứ còn ai nữa ?

Thiết Tâm Nam sửng sờ, bỗng nàng bật cười lớn:

- Ta mê tít hắn ? Ngươi điên rồi !

Tiểu Linh Ngư lại hừ một tiếng:

- Không mê tít người ta, mà lại nhìn người ta suýt rơi tròng mắt ! Không mê tít người ta, mà động mở miệng là bênh vực người ta !

Thiết Tâm Nam đỏ mặt, nghiến răng, căm hận:

- Được ! Được ! Ta mê tít hắn, ta mê đến chết được vì hắn ! Còn ngươi, ngươi chẳng có nghĩa gì đối với ta cả, ngươi đừng chiếu cố đến ta nữa !

Nàng dậm chân, xoay lưng lại liền.

Tiểu Linh Ngư cũng ngồi xuống, lẩm nhẩm:

- Hừ ! Miệng còn hôi sữa, mà làm như ông cụ non ! Non choẹt ! Cái thứ nam nhân như vậy, ai trông thấy cũng phải lợm giọng ! Thế mà có người mê ! Hừ ! Mê đến chết được ! Hừ !

Thiết Tâm Nam không quay đầu lại, xì một tiếng:

- Mới cho người ta là trẻ con, bây giờ lại cho người ta là cụ non !

Tiểu Linh Ngư lại hừ lạnh:

- Trẻ con, cam phận trẻ con, ai bảo hắn vờ cái vẻ cụ non làm chi ?

Đột nhiên, Thiết Tâm Nam bật cười sằng sặc.

Tiểu Linh Ngư trừng mặt nhìn nàng:

- Ngươi cười cái gì chứ ?

Thiết Tâm Nam nhấn mạnh từng tiếng:

- Ta cười vì ngươi ghen !

Tiểu Linh Ngư nhảy dựng lên:

- Ta ghen ! Ta nghen ? Buồn cười chưa !

Bỗng chàng ngồi xuống, rồi thở dài, rồi gật đầu, lẩm nhẩm:

- Phải ! Ta ghen ! Mường tượng là ta ghen !

Thiết Tâm Nam cười khúch khích, sà vào lòng chàng, nhưng liền theo đó, nàng đứng lên, giọng run run:

- Rắn ! Mấy con rắn quỷ này làm ta sợ quá chừng ! Sao ngươi không vất bỏ hết đi ? Ngươi thích mang chúng trên mình lắm phải không ?

Thì ra, rắn vẫn còng trong mình chàng !

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Vất chúng ? Làm cách nào vất chúng chứ ? Phải chi ta làm được ! Đợi gì ngươi phải nói ?

Thiết Tâm Nam biến sắc:

- Chính ngươi ... ngươi cũng không làm sao đuổi chúng khỏi mình ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Bích Xà Thần Quân đã chết, ta sợ trên thế gian nầy chẳng một ai điều khiển chúng nổi ! Vô luận là ai muốn vất chúng, sờ vào chúng là chúng ngoạn ngay, và phải mất mạng với chúng !

Thiết Tâm Nam khẩn cấp cực độ:

- Thế thì ... mình phải làm sao ? Không lẽ ngươi phải mang chúng suốt đời ?

Tiểu Linh Ngư tỏ vẻ khổ sở:

- Không lẽ cũng phải lẽ ! Không mang cũng phải mang !

Chàng trầm ngâm một lúc lâu, bỗng chàng bật cười khan, tiếp nối:

- Để như vậy cũng có chỗ hay ! Nữ nhân không dám phiền nhiểu đến ta nữa. Nàng nào muốn xáp vào, thấy rắn cũng phải ngán, mà không dám xáp vào, ta sẽ được thanh nhàn, ta sẽ tránh được bao nhiêu phiền phức !

Thiết Tâm Nam dậm chân:

- Kể cả ta nữa ?

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Sao lại không ?

Thiết Tâm Nam kêu trời:

- Người ta đang sợ suýt chết, người ta đang nói nghiêm chỉnh, thế mà ngươi cứ đùa !

Nàng day mình, đâu lưng lại như trước.

Nhưng không lâu lắm, nàng trở mình, quay mặt lại cười hì hì, thốt:

- Ta có cách !

Tiểu Linh Ngư mầng rỡ:

- Cách gì ?

Thiết Tâm Nam giải thích:

- Ngươi đừng cho chúng ăn gì cả. Chúng phải đói, đói mãi hẳn phải chết, chết con nào, ngươi quăng con đó, chết đến con cuối cùng, là ngươi thoát nạn !

Tiểu Linh Ngư chừng như suy tư, một lúc sau, gật đầu đáp:

- Cách đó cũng hay ! Cách đó đáng ngợi !

Thiết Tâm Nam nở mặt:

- Đa tạ ! Đa tạ ! Lâu lắm, ngươi mới khen ta !

Tiểu Linh Ngư chớp chớp đôi mắt, tiếp:

- Tuy nhiên, ngươi đừng quên điểm này ...

Thiết Tâm Nam hỏi gấp:

- Điểm gì ?

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Rắn, tuy trọc đầu, song chúng chẳng phải là hòa thượng !

Thiết Tâm Nam sửng sờ, ấp úng hỏi:

- Ngươi ... nói thế là ... nghĩa làm sao ?

Tiểu Linh Ngư phì cười:

- Chúng không là hòa thượng, thì chúng ăn mặn, không ăn chay, chứ còn nghĩa gì nữa ?

Thiết Tâm Nam lại sửng sờ.

Một lúc lâu, bỗng nàng biến sắc, kêu lên:

- Chúng sẽ ăn thịt ngươi, hút máu ngươi nếu chúng quá đói !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Chắc như vậy rồi !

Chàng đùa một câu:

- Bây giờ, ngươi mới nghĩ ra ! Đúng là ngươi là một thiên tài ! Một thần đồng !

Thiết Tâm Nam muốn khóc.

Nàng dậm chân, kêu lên:

- Làm sao ? Làm sao bây giờ ? Thế thì phải làm sao ? Ta ... ta chỉ ...

Nàng cũng chẳng biết nói sao, thì còn biết làm sao ?

Bỗng, có tiếng người đâu đây vang lên, vọng đến tai họ:

- Con liễu đầu đó, bỗng nhiên lại thất tung ! Thật là kỳ quái !

Một người khác, giọng lạnh hơn, tiếp nối:

- Nàng trốn ngày nay, còn ngày mai, ngày kia, chắc gì nàng trốn thoát luôn ? Chắc gì mãi mãi chúng ta chẳng còn dịp gặp lại nàng ?

Tiểu Linh Ngư và Thiết Tâm Nam cùng biến sắc.

Thiết Tâm Nam kêu khẽ:

- Tiểu Tiên Nữ !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Còn có cả Mộ Dung Cửu đấy chứ !

Thiết Tâm Nam giục:

- Chạy đi thôi !

Tiểu Linh Ngư lại thở dài:

- Chạy đi đâu ? Do ngã nào mà chạy ?

Đến lúc đó, Thiết Tâm Nam nhìn ra chung quanh, nhận thấy, ba phía đề là vách núi, chỉ có một con đường đó, từ từ đến gần.

Thiết Tâm Nam đã lạnh tay, lạnh chân rồi.

Bây giờ, nàng nghe lạnh xương sống, giọng nàng run run:

- Thế thì ... thế thì ...

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Trốn rồi hãy tìm cách thoát đi !

Cả hai rời tảng đá, nấp vào một chỗ gần đó.

Họ vừa thu hình xong, Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Cửu cũng đến nơi kịp lúc.

Tiểu Tiên Nữ thốt:

- Nga My sơn có cái vẻ tà quái lạ ! Núi thì to, to không tưởng nổi, thế mà chẳng có một lòng hang, lòng động nào khả dĩ cho con người ẩn nấp một thời gian, chỉ toàn là động khỉ, đến chó chui cũng chẳng lọt, người làm sao chui lọt !

Mộ Dung Cửu điềm nhiên:

- Có đi tìm nữa cũng vô ích, thà ngồi lại đây mà nghỉ chân, chờ trời sáng rồi tiếp tục tìm !

Tiểu Tiên Nử ngồi xuống. Nàng ngồi ngay cái chỗ Tiểu Linh Ngư vừa rời đi.

Mộ Dung Cửu ngồi bên cạnh nàng.

Ngồi xong, cả hai nhắm khẽ đôi mắt lại, chẳng ai nói gì nữa, chừng như họ thim thíp ngủ.

Tiểu Linh Ngư và Thiết Tâm Nam thầm kêu khổ. Họ ngồi đó mãi thì đến bao giờ cả hai mới thoát đi được ?

Không lẽ họ ngồi đến sáng ? Sáng ra rồi, là họ sẽ thấy cả hai !

Thế là nguy !

Không nguy bây giờ, sáng ra cũng phải nguy !

Qua một lúc, Tiểu Tiên Nữ mở mắt ra, rồi mở miệng luôn:

- Cửu muội có nghe lạnh không ?

Mộ Dung Cửu cười lạnh:

- Thanh thơ quen cái lối phong lưu đài các, sống như hạng tiểu thơ, kín gió, kín mưa, nắng không soi, sương không đẫm, tự nhiên phải lạnh. Chứ đối với tiểu muội, thì hơi lạnh này có nghĩa gì ? Dù cho đang là tiết đông thiên, có tuyết rơi, tiểu muội cũng chịu được như thường !

Tiểu Tiên Nữ so vai, không nói gì nữa.

Rồi nàng nhắm mắt trở lại !

Tiểu Linh Ngư thầm nghĩ:

- Ngươi bảo Tiểu Tiên Nữ không lạnh như ngươi, không lạnh làm sao được chứ ? Ngươi còn có thể cởi trần, cởi truồng nằm trên giá băng, huống hồ cái khí lạnh của núi về đêm ? Tiểu Tiên Nữ đâu có luyện môn công quỷ quái như ngươi mà chịu lạnh quen ?

Một lúc lâu, Tiểu Tiên Nữ vụt đứng lên thốt:

- Cửu muội không sợ lạnh. Cửu muội có sức chịu đựng chứ ngu thơ thì chịu không nổi nữa rồi !

Mộ Dung Cửu lạnh lùng:

- Chịu không nổi cũng phải chịu, cố mà chịu !

Tiểu Tiên Nử mỉm cười, vuốt một câu:

- Cửu muội ơi ? Cửu cô nương ! Cửu thơ thơ ! Chịu phiền tìm cho kẻ quá lạnh đây, một mớ củi khô, lá khô đi !

Cành khô, lá khô, làm gì có quanh đó, chỉ có mấy cành và một đống lá, nho nhỏ, thì phía bên sau, Tiểu Linh Ngư và Thiết Tâm Nam dùng làm chỗ nấp.

Tìm cành khô, lá khô, tất nhiên Mộ Dung Cửu phải đến chỗ đó mà nhặt.

Tiểu Linh Ngư thầm nghĩ:

- Mạng vận của ta sao mà xấu thế ? Bất cứ đi đến đâu cũng gặp xui, bất cứ làm việc gì, cũng gặp rủi ! Đến cái chỗ nấp tạm, mà trời đất cũng phải khiến cho họ lý do đến tận nơi, họ không tìm người, họ tìm bổi khô, mà bổi khô lại ở cạnh người ! Thế có chết người không ?

Thiết Tâm Nam đổ mồ hôi lạnh, ướt cả lòng bàn tay.

Nàng run lên rất mạnh, trong khi đó thì Tiểu Tiên Nử và Mộ Dung Cửu cũng đã đến gần.

Thiết Tâm Nam càng run dữ, run đến độ chuyển luôn cành lá, kêu lắc rắc !

Tiểu Tiên Nữ dừng chân, nghe ngóng, hỏi:

- Cửu muội có nghe gì chăng ? Chừng như có tiếng động !

Mộ Dung Cửu lạnh lùng:

- Yên trí đi, tiểu muội bảo đảm là chẳng có quỷ đâu !

Tiểu Linh Ngư khẩn cấp cực độ.

Và, chỉ trong phút giây khẩn cấp đó, chàng mới có những ý kiến đột ngột, thời thường thì hữu hiệu lắm.

Chàng lập tức giật tóc, xõa ra, vò cho rối bù lên, rồi điểm một nụ cười.

Thiết Tâm Nam đang sợ cuống cuồng, thấy thế, bực tức đến vỡ lồng ngực được.

Tiểu Tiên Nữ lại tiếp tục bước tới.

Vừa đi, nàng vừa thốt:

- Dù cho không có quỷ đi nữa, giả như có rắn, ngu thơ cũng sợ như thường. Cái tiếng động sột soạt trong đống lá khô kia, hẳn phải là do rắn gây nên !

Mộ Dung Cửu cũng lạnh lùng như muôn thuở:

- Có tiểu muội đây, dù gặp gì, thơ thơ cũng không phải sợ !

Bất thình lình, một con quái vật từ phía sau đống lá, nhảy vọt ra, rồi nhào tới.

Tiểu Tiên Nữ hoảng hồn, nhảy ngược về phía hậu, mồ hôi lạnh đổ ra liền.

Mộ Dung Cửu bình tỉnh hơn, nạt:

- Kẻ nào định giở trò quỷ đấy ?

Quái vật rít lên:

- Mộ Dung Cửu ! Mộ Dung Cửu ! Ngươi sát hại ta ! Ngươi dìm ta chết ngộp, chết chìm, ta thành quỷ thành ma, ta là con ma da đây, ta hiện về tìm ngươi đây ! Trả mạng cho ta, Mộ Dung Cửu !

- o O o -